

METTE FINDERUP

ASPE

DET TALENDE KRANIE

BOG 8

Illustreret af Christian Guldager

★ ★
Alvilda
★

ALIN

Alin er gruppens yngste medlem. Hun er den eneste af dem, der kan kæmpe med sværd. Sværdet har fået navnet Ulfrynd.

PILO

Har klaret sig alene i skoven, efter han stak af hjemmefra. Her blev han fundet af Avanera, der siden har lært ham en masse om fælder, sporfinding og bueskydning.

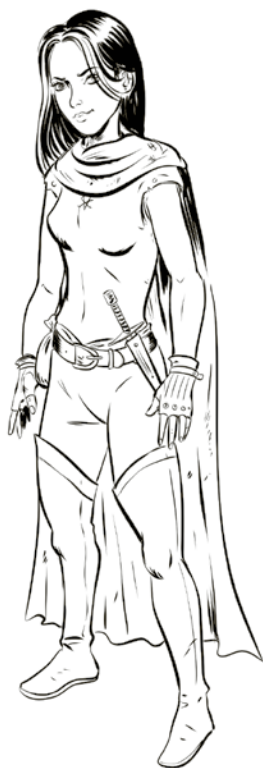

SILVIUS

Oprindelig var han grevesønnen Viktor, men nu er han Erinas troldmandslærling med et nyt navn. Hans forældre tror, han er død i en eksplosionsulykke.

ENE

Ene er opvokset på en kirkegård og kan tale med de døde, hvis de ønsker at kontakte hende. Hun er også god til at klatre, liste, dirke låse op og gøre andre skumle ting, der foregår i skyggerne.

ERINA

Troldkvinden, der har samlet de fire børn for at lære dem at være helte og sende dem på eventyr. Erina har selv været med i en lignende gruppe, da hun var yngre.

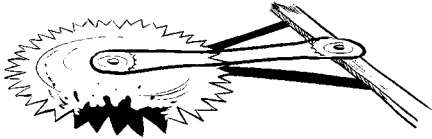
AVANERA

Erinas mand og Pilos læremester. Han var en del af Erinas gruppe, da de var yngre og reddede verden gang på gang.

PROLOG

**MESTERTYVEN
MAURITIUS MISO**

”Jeg klarede den! Jeg er næsten ude!”

Den mægtige tyv Mauritius Miso undveg fire pile, der susede ud af væggen bag ham.

”Mig narrer ingen!” grinede han. Nu skulle han bare rundt om næste hjørne, og så ville han kunne se udgangen.

”Jeg besejrede kong Karonas fældecirkus. Haha!”

I det samme trådte han på en knap i gulvet, og der lød et næsten lydløst klik. Det var så lavt, at man skulle være en meget årvågen tyv for overhovedet at høre det. Men det var, lige hvad Mauritius Miso var.

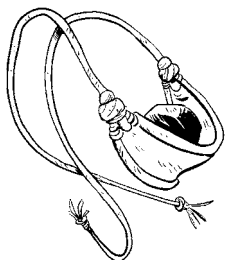
”Ups!” sagde Mauritius Miso.

En tung savklinge skød ned fra hulens loft.

Og så døde han.

KAPITEL 1

KEDSOMHED

241 år senere sad Ene på sit værelse på Ulykkesholm og var ved at gå til af kedsomhed. Det var aften på godset, og Erina og Avanera havde besøg af baron Feisterwald, som var kommet med nyt fra fyrsten. Baronen var en mand af den kedelige slags, der ikke regnede børn for noget, men bare sad og pralede med, hvor sej han selv var, og hvor godt det gik ham. Han havde brugt hele middagen på at tale hen over hovedet på børnene uden at fange Avaneras forsøg på at dreje samtalen over på et emne, der ville være interessant for alle om bordet.

”Børnene har engang dræbt en ligæder,” havde Avanera sagt med stolthed i stemmen, men det havde kun fået baron Feisterwald til at tale om dengang, *han* havde overmandet en minotaur for mange år siden.

”Jeg har vist nogle lektier, jeg skal have læst,” havde Silvius sagt og rejst sig, imens der blev båret mere og mere vin ind til bordet. Alin, Pilo og Ene havde også skyndt sig at spise færdig og var forsvundet ind på hvert sit værelse før desserten.

”Nå, men der sker kun det sjov, man selv finder på,” tænkte Ene. ”I hvert fald i det her dødbiderhus, hvor alle hele tiden har så travlt med at studere og øve og træne, træne og træne!” Hun burde selv have gjort det samme. Henne på bordet lå den store bog om urter og gifte, som hendes nye lærer, Janna, havde givet hende. Den var fyldt med billeder, fordi Janna vidste, at Ene var ordblind, men det gjorde bare Ene endnu mere irriteret på bogen. Hun syntes næsten, den grinede af hende, når hun åbnede den.

”Det er også på tide, at der bliver rusket lidt op i mine venner,” fnisede hun for sig selv, mens hun fandt sit gamle djævlekostume frem fra skabet. Så sneg hun sig ned ad gangen mod Silvius’ værelse i håbet om at gøre sin kedelige ven sindssygt bange. Hun bragede ind med en høj, diabolisk latter, og Silvius blev virkelig bange. Han for sammen og tabte sin enorme bog med formularer ned på sine tæer og begyndte at jamre og hoppe rundt og skælde ud på samme tid.

”For pokker, Ene. Er du rigtig klog?”

”Hvis du giver mig blå hår, får jeg dig!” Hun tog forventningsfuldt djævehovedet af og gjorde klar til at flyve på ham, hvis han kastede en forbandelse efter hende, men Silvius bed desværre ikke på.

”Jeg øver mig på at skabe en luftlomme. Jeg har ikke tid til at lege slåskamp. Kan du ikke tage at blive lidt voksen?” vrissede han. Og Ene måtte gå ærgerlig derfra. I stedet luskede hun ned til gruppens kriger.

Alins dør var låst, men det var ikke et problem for Ene. Hun havde sin dirk klar og syntes selv, hun var virkelig stille, da hun listede låsen op og skubbede til døren. Men Alin var ikke lige så nem at forskrække som Silvius, og hun stod klar, ikke med sit tohånds-sværd Ulfrynd, men med det kortsværd, hun var begyndt at træne med, fordi Ulfrynd var for svært at svinge i små rum.

”Åh, er det bare dig.” Hun så ikke engang overrasket ud over at se Ene i djævlekostumet, og Ene opgav helt sin plan om at skræmme og spurgte i stedet: ”Skal vi ikke spille kort?”

”Nej. Jeg er i dårligt humør. Jeg vil helst bare være i fred og træne.” Alin skubbede Ene ud ad døren, mens hun sagde det.

Så var der kun Pilo tilbage, og Pilo var alt for flink

til, at Ene kunne få sig selv til at gøre ham bange. Derfor tog hun djævelkostumet af, før hun bankede på hans dør, men der var ingen, der svarede. Døren var ikke låst, og hun kiggede nysgerrigt ind i rummet, men han var ingen steder at se.

”Næh. En Pilo-skattejagt ...” mumlede Ene fornøjet og gik ud for at lede efter sin ven. Han var ikke i stalden, som ellers var den oplagte mulighed. Han var heller ikke i våbenkammeret eller i køkkenet, hvor han somme tider gik ned for at hjælpe kokkepigen med at vaske op. ”Bare han ikke er gået i skoven. Så finder jeg ham aldrig ...” tænkte Ene.

Til sidst fandt hun ham i rovfuglehuset, hvor han var ved at træne med en af Avaneras jagtørne. Pilo stod og svingede en død hare i luften, mens ørnen cirklede oppe under loftet og ventede på, han gav tegn til, at den måtte gribe sit bytte.

”Hej, Ene! Vil du prøve? Det er superspændende!” råbte han, så snart han fik øje på hende i døren.

”Nej tak.” Kun en tåbe – eller en fuglekender – ville gå tæt på ørnens kæmpenæb, og Ene var ingen af delene. ”Skal vi ikke lave noget andet?” spurgte hun. Hun var nu så desperat efter selskab, at hun foreslog, de kunne gå en tur i skoven. Det plejede at virke, for Pilo var så tosset med alt, hvad der handlede

om dyr og træer, at han altid var med på en udflugt i naturen. Men i aften rystede han på hovedet. ”Jeg har lovet Avanera at træne med Flygis her . . . og bagefter skal Wilmine have en tur. Er du sikker på, du ikke vil være med?”

”Nej . . . jeg finder på noget andet.”

Men Ene anede ikke, hvad hun skulle finde på, og hun var rigtig trist over, at ingen af hendes venner havde tid til hende. De havde alle sammen så travlt. De var altid i gang med at blive dygtigere til et eller andet. ”Og jeg er bare i vejen – hele tiden,” tænkte Ene.

Det var ikke første gang, hun havde følt sådan. Det skete ofte, når de var på eventyr. Især hvis det blev farligt og kom til kamp. Så kunne Pilo stå på afstand og affyre pile. Alin var benhård, når hun stod som en levende mur foran de andre med sværdet trukket. Og Silvius, der bare havde været en dum, forkælet grevesøn, da hun mødte ham, var efterhånden blevet en ret dygtig magiker. Nu kunne han både skyde med ildkugler og åbne magiske låse.

”Og hvad kan jeg?” tænkte hun trist, mens hun sjokkede ned ad gangen i hovedhuset. ”Jeg kan gemme mig bag de andre og skyde ligegyldige stålkugler afsted med min slynge. Og så kan jeg stikke af, når det bliver

farligt. Det er faktisk det eneste, jeg er rigtig god til. Jeg kan ikke engang tage mig sammen til at lære at læse.”

Hendes tristhed blev kun værre, da hun gik forbi den lukkede dør ind til middagsselskabet og hørte snak og latter derindefra. Hun kunne ikke lade være med at lægge øret mod døren og lytte.

”Ene er klart den af børnene, der på nuværende tidspunkt har udviklet sig mindst ...” hørte hun Erina sige. Resten af sætningen druknede i baron Feisterwalds buldrende latter, da han sagde, at børn sgu da generelt var idioter.

Ene gik slukøret i seng.

KAPITEL 2

VÆDDEMÅLET

Næste morgen bankede Pilo på hendes dør. ”Er du vågen? Der er morgenmad!”

Ene reagerede ved at trække dynen endnu længere op over hovedet. Hun var stadig sur, trist og vrissen.

”Er du syg?” Han åbnede døren, og hun kunne høre bekymringen i hans stemme.

”Nej. Jeg sover bare længe,” løj hun. ”Jeg er ikke sulten.”

Han blev stående og trippede. ”Men Erina bad mig om at hente dig,” sagde han. ”Hun siger, det er vigtigt, at vi kommer ned og spiser. Jeg tror, hun vil sende os ud på en opgave.”

Ene sukede. ”I kan bare tage afsted uden mig. Jeg gider ikke med.”

”Du må altså hellere stå op. Erina er i dårligt humør.

Hun skældte Avanera ud, bare fordi hendes te ikke var varm nok. Måske har hun tømmermænd.”

”Åhr.” Ene rejste sig modvilligt fra sengen. Ikke fordi hun pludselig havde fået lyst til morgenmad. Hun havde bare endnu mindre lyst til at få skældud af Erina. Hun hev en kjole over hovedet og tog sko på. Spejlet på væggen afslørede, at hun havde det vildeste morgenhår, men hun var ligeglad. Ligeglad med alting.

Pilo ventede i døren og tog hende om skulderen. ”Det er sikkert en vigtig mission!”

”Jeg er træt af, at alting er så vigtigt. Jeg bliver hjemme. I klarer den fint uden mig!”

”Næh, den går ikke.” Pilo purrede op i hendes hår. ”A.S.P.E. står for Alin, Silvius, Pilo og Ene. Vi kan overhovedet ikke undvære dig!”

”Det kunne I ellers godt i aftes,” tænkte Ene, mens hun trissede efter ham ned til de andre.

”Godt, du endelig er her. Så kan vi komme i gang!” Erina havde ikke tid til hyggesnak. Ene havde ikke engang fået brød på tallerkenen, før børnenes mester begyndte at fortælle om sine planer.

”For mange år siden,” startede hun, ”forseglede jeg et hulesystem, der var fyldt med livsfarlige fælder

og monstre. Her havde der engang boet en røverkonge og hans bande, og der var opstået et rygte om, at røverkongens største skat stadig lå derinde et sted. Skatten var et kranie skåret ud i ædelsten." Hun tog imod den mad med syltetøj, Avanera rakte hende, og bed fraværende i den. "Helt almindelige mennesker begyndte at gå ind i hulerne for at lede efter skatten, og det var virkelig farligt. Derfor besluttede fyrsten sig for at forsegle den."

"Men hvorfor hentede han ikke kraniet inden? Det må jo være en formue værd?" spurgte Silvius, mens han hældte te op til Ene. Hun mumlede noget, der næsten lød som tak.

"Fyrsten havde penge nok. Han var bare glad for, at folk ikke kom til skade," sagde Erina. "Men jo, kraniet er en formue værd."

"Og hvad skete der så med røverne?" spurgte Pilo. "Hvorfor rejste de overhovedet deres vej uden at tage kraniet med?"

"Der var en voldsom sygdom i området. Man siger, de døde derinde. Det var endnu en grund til, at fyrsten ikke syntes, at man skulle rode for meget i hulerne." Erina slog i bordkanten med håndfladen. "Men *nu* åbner vi forseglingen igen, så I kan hente kraniet til mig!"

”Men ...” Silvius rykkede lidt uroligt på stolen.
”Hvorfor? Er der ikke fyldt med monstre?”

”Nej, det er ikke så slemt ... Hulen har jo været lukket længe,” sagde Erina.

”Og hvad med sygdommen?” spurgte Pilo.

”Den er for længst væk, og lægerne har fundet en måde at kurere den på.” Hun lød irriteret. ”I lyder slet ikke glade. Det bliver sjovt!”

”Men ... *hvorfor* skal vi hente kraniet?” vovede Alin at spørge. ”Har fyrsten skiftet mening?”

Erina så sammenbidt på Avanera, der trak på skuldrene som svar. ”Du må jo hellere sige det, som det er,” sagde han.

Hun tøvede. ”Ja ... det var måske lidt ubetænksomt, men ... jeg kom til at vædde med baron Feisterwald. Fordi ... ja, fordi vi jo talte om jer i aftes ... og ...” Ene studsede, for deres mester plejede ikke at løbe tør for ord. Det var Avanera, der måtte hjælpe hende i gang igen.

”Erina fik måske lidt for meget morbærvin og pralede med, hvor dygtige I er,” sagde han. ”Hun mener, at I kan måle jer med en hvilken som helst gruppe voksne, der lever af at løse problemer med monstre og forbrydere.” Han smilede. ”Hun er bare ikke så god til at sige, at hun er virkelig stolt af jer.”

Ene fik en knude i maven. Hun huskede kun alt for godt det, hun havde hørt ved døren i aftes. Det var tydeligvis ikke *alle* i A.S.P.E., Erina var lige stolt af.

”Og det er den eneste grund til, at vi skal finde ædelstenskraniet? I en hule fyldt med dødsensfarlige fælder ...” Silvius lød bekymret. ”Hvad har du væddet?”

Avanera begyndte at grine. ”Det værste af alt ... evig håneret!”

”Det er *ikke* sjovt,” vrissede Erina. ”Baron Feisterwald er ulidelig nok i forvejen, men hvis han vinder håneretten over mig for evigt ...” Hun lukkede øjnene i væmmelse ved tanken.

”Men det er slet ikke en farlig mission,” fortsatte hun. ”Fælderne er så gamle, at de ikke virker længere. Det hele er bare for sjov, og der er ingen, der kommer noget til. Men baron Feisterwald er rejst ud for at finde sit hold af voksne eventyrere. Han må stille med en kriger, en skygge, en stifinder og en troldmand, så de ligner jeres gruppe, og jeg kender ham godt nok til at vide, at han vil finde de allerbedste. Penge er ikke noget problem for ham.” Hun sukkede. ”I bliver *nødt* til at finde kraniet, før hans lejesvende får fat på det ... I skal bevise, at jeg har

ret. At I kan måle jer med de voksne specialister, han har udvalgt.”

”Og vi skal ikke slås mod dem?” spurgte Alin.

”Nej, nej. Det er kun for sjov . . . men samtidig er det bare virkelig alvorligt . . . for mig,” sagde Erina.

”Vi har to dage til at forberede os på opgaven. Og to dages rejse ud til forseglingen.”

”Vi skal nok vinde. Vi kender hinanden og stoler på hinanden. Det giver os en kæmpe fordel!” Silvius så rundt på sine venner. ”Den klarer vi da? Gør vi ikke?”

”Jo. Selvfølgelig!” De andre nikkede.

”Det er det, du har savnet,” sagde Pilo og prikede til Ene. ”Lidt eventyr, der går ud på at have det sjovt!”

Ordene fra i aftes hang stadig ved. Det her *kunne* være hendes chance for at vise, at der også var noget, hun var god til. De skulle arbejde med fælder og dirke låse op. Måske kunne hun ligefrem bruge sine evner til at skræmme nogle af de voksne. Men trods udsigten til sjov og ballade ville hun alligevel hellere være blevet i sin seng med dynen langt op over hovedet.

